U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, organizační jednotka Dětí Země o. s.**, se sídlem Cejl 50, Brno-střed, zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Dvořáková 13, Brno-střed, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12, Praha 1 – Nové Město, zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1 – Staré Město, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4 – Nusle, zastoupena JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem se sídlem Sokolovská 49, Praha 8 – Karlín, o žalobě žalobce proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 22. 6. 2009, čj. 4/2009-510-RK/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2010, čj. 10 Ca 302/2009 – 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) podalo dne 16. 9. 2008 u žalovaného žádost o vydání stavebního povolení pro stavbu „Dálnice D 8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část A“. Žalovaný vydal stavební povolení dne 7. 11. 2008 pod čj. 814/2008-910-IPK/5. Toto rozhodnutí bylo částečně změněno k rozkladu žalobce shora označeným rozhodnutím ministra dopravy tak, že byla ve výrokové části rozhodnutí upravena formulace podmínky č. 49. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra dopravy žalobu. Městský soud ji zamítl rozsudkem, který je blíže označen v záhlaví. Rozsudek byl doručen žalobci dne 29. 7. 2010.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal prostřednictvím zplnomocněného zástupce proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. V kasační stížnosti uvedl, že ji opírá o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost neobsahovala žádné konkrétní důvody, a to ani v náznaku. Stěžovatel ve stížnosti avizoval, že je doplní až na výzvu soudu.

[4] Městský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 18. 8. 2010, čj. 10 Ca 302/2009 – 102, aby ve lhůtě jednoho měsíce doplnil kasační stížnost o konkrétní skutkové a právní důvody, na nichž je založena. Současně jej poučil o tom, že pokud nebude kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne. Dle doručenky, která je přiložena na č. l. 102 soudního spisu, byla zásilka obsahující usnesení vložena dne 26. 8. 2010 do domovní schránky, neboť adresát (zástupce stěžovatele) nebyl zastižen.

[5] Stěžovatel v rozsáhlém doplnění kasační stížnosti, které učinil elektronickou zprávou se zaručeným podpisem teprve dne 30. 9. 2010 (viz č. l. 103 soudního spisu), uvedl, že usnesení městského soudu mu bylo doručeno dne 30. 8. 2010. K výzvě soudu, aby navrhl důkaz k prokázání tohoto tvrzení, nabídl stěžovatel výslech administrativní pracovnice advokátní kanceláře zástupce stěžovatele.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 10. 5. 2011 zpochybnila podmínku řízení před městským soudem, totiž právní subjektivitu stěžovatele.

[7] Protože bylo třeba provést důkazy k objasnění právní existence stěžovatele a včasnosti doplnění kasační stížnosti, nařídil Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jednání na den 1. 6. 2011. Zde provedl důkazy listinami (Stanovy, které byly schváleny na Výročním zasedání sdružení ve Zruči nad Sázavou 19. 11. 2000; Rozhodnutí Rady Dětí Země z 31. 3. 2001 o vzniku základní jednotky Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a o zrušení sekce Za ekologickou čistou dopravu; Registrační list: Zakládací zřizovací listina ze dne 10. 4. 2001; doručovací karta pošty; list z knihy doručené pošty advokátní kanceláře zástupce stěžovatele ze sklonku srpna 2010; kopie usnesení městského soudu čj. 10 Ca 302/2009 – 102 doručeného advokátovi stěžovatele) a výslechem svědků J. A. A. a A. F., které vyhodnotil, jak je uvedeno níže.

II.
Právní existence stěžovatele

[8] Právní subjektivitu stěžovatele zpochybnila osoba zúčastněná na řízení. Podle ní městský soud pochybil, pokud se nezabýval existencí podmínek řízení, a to zejména ve vztahu k existenci žalobce (stěžovatele) jako takového. Stanovy Dětí Země totiž vznik organizačních jednotek s vlastní právní subjektivitou vůbec neumožňovaly. Z tohoto důvodu osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského

soudu zrušil a sám rozhodl o odmítnutí žaloby, protože není dána jedna ze základních podmínek řízení.

[9] Podle § 33 odst. 2 s. ř. s. má způsobilost být účastníkem řízení před správním soudem ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti. Podá-li žalobu někdo, kdo nemá způsobilost mít práva a povinnosti, jde o nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit. V takovémto případě je krajský soud povinen žalobu usnesením odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud tak krajský soud nepostupoval, Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zruší a žalobu sám odmítne (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve touto podmínkou řízení.

[11] Stěžovatel vystupuje v soudním řízení jako organizační jednotka občanského sdružení Děti Země. Podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, mohou organizační jednotky sdružení být samostatnými právnickými osobami. Výslovně to stanoví § 6 odst. 2 písm. e) zákona, podle něhož ve stanovách sdružení musí být uvedeny *ustanovení o organizačních jednotkách, pokud budou zřízeny a pokud budou jednat svým jménem*. Nutno podotknout, že teprve od novely provedené zákonem č. 227/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o základních registrech, byla stanovena povinná evidence organizačních jednotek, které jsou oprávněny jednat svým jménem (§ 9 odst. 2 zákona o sdružování občanů, ve znění zákona č. 227/2009 Sb. s účinností od 1. 7. 2010). V okamžiku zahájení řízení před městským soudem (11. 9. 2009) tedy bylo jedinou podmínkou pro vznik a existenci stěžovatele ustanovení stanov občanského sdružení Děti Země ve smyslu shora cit. § 6 odst. 2 písm. e).

[12] Osoba zúčastněná na řízení se odvolává na ustálenou judikaturu obecných soudů. Podle ní § 6 odst. 2 písm. e) zákona o sdružování občanů má být vyložen tak, že organizační jednotky s vlastní právní subjektivitou musí být ve stanovách „*výslovně uvedeny, anebo musí být ve stanovách alespoň určeno, jakým způsobem se takové jednotky ustavují, aby bylo možné jednoznačně zjistit, zda jde v konkrétním případě o organizační jednotku vzniklou v s souladu se stanovami jako organizační jednotka s právní subjektivitou. Stanovy pak musí také jednoznačně určit, kdo je oprávněn jménem takové organizační jednotky jednat, tj. kdo je jejím statutárním orgánem*“ (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 1993, sp. zn. 7 Cmo 18/92, publ. pod č. 15/1995 Sb. s. rozh.). Tyto podmínky podle právního názoru osoby zúčastněné na řízení stanovy Dětí Země nesplňovaly.

[13] Stěžovatel prokazuje svou existenci Rozhodnutím Rady Dětí Země z 31. 3. 2001 o vzniku základní jednotky Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a o zrušení sekce Za ekologicky čistou dopravu. Z tohoto dokumentu plyne, že členové Rady Dětí Země v počtu 10 osob z celkových 19 na svém jednání dne 31. 3. 2001 ve Zlíně jednomyslně schválili vznik nové základní jednotky pod názvem Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (tj. stěžovatel), který navazuje na činnost sekce Za ekologicky čistou dopravu. Rada současně schválila zrušení této sekce. Současně přikládá Registrační list: Zakládací zřizovací listinu ze dne 10. 4. 2001.

[14] Nejvyšší správní soud zjistil z evidence vedené Ministerstvem vnitra, že v roce 2001 platily pro občanské sdružení Děti Země stanovy, které byly schváleny na Výročním

zasedání sdružení ve Zruči nad Sázavou dne 19. 11. 2000. Z těchto stanov plyne, že činnost Dětí Země mezi zasedáním výročního shromáždění řídí Rada, volená na tři roky. Rada mj. schvaluje a vydává zakládací prohlášení základní jednotky sdružení a jeho změny [čl. V. část B odst. 3 písm. b)]. Podle čl. VI. základními jednotkami sdružení jsou sekce, kluby a pobočky. Každá základní jednotka má vlastní právní subjektivitu. Základní jednotky vznikají na základě zakládacího prohlášení. Základní jednotky samy rozhodují o své vnitřní struktuře (čl. VI. odst. 2). Sekce a kluby jsou organizovány na základě předmětu činnosti vymezeném v Zakládacím prohlášení a mají nejméně jednoho člena (čl. VI. odst. 3). Jménem základní jednotky sdružení jedná osoba nebo osoby zvolené členy základní jednotky sdružení a potvrzené Radou v zakládacím prohlášení základní jednotky.

[15] Z uvedeného tedy plyne, že stanovy Dětí Země v roce 2001 splňovaly veškeré zákonné požadavky, jak byly tyto interpretovány judikaturou obecných soudů (viz bod [12] shora). Tato ustanovení byla pak aplikována v dokumentech cit. v bodě [13] shora. Na tom nic nemění ani to, že stěžovatel soudu k výzvě předložil stanovy z roku 1998, což u jednání vysvětlil tím, že ve svém archivu v Brně verzi z roku 2001 neměl. Podstatné pro nynější řízení je to, že se podařilo v evidenci Ministerstva vnitra správnou verzi stanov dohledat.

[16] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření při jednání před soudem obsáhle argumentovala, že právní subjektivita u právnických osob vychází z dvoufázovosti vzniku, tzn. nejprve se zřizuje právnická osoba a teprve poté vzniká jako subjekt práva, přičemž tento vznik je vázán na nějakou registraci, zápis do rejstříku apod. Z tohoto pohledu lze dle osoby zúčastněné na řízení dospět k závěru, že u organizačních jednotek občanských sdružení je právní úprava „značně atypická a nešťastná“. S tímto lze dle názoru soudu v obecné rovině souhlasit. Výtka však nesměřuje k Nejvyššímu správnímu soudu jako představiteli moci soudní, ale je výtkou *de lege ferenda* ve vztahu k zákonodárci. Tato výtka nemůže vést zdejší soud ani k tomu, aby interpretoval právo v neprospěch stěžovatele, způsobem jdoucím nad formální požadavky formulované judikaturou obecných soudů (srov. bod [12] shora).

[17] Stěžovatel tedy nejpozději od roku 2001 platně právně existoval. V okamžiku podání žaloby v roce 2009 měl tedy ve smyslu § 33 odst. 2 s. ř. s. způsobilost být účastníkem řízení před správním soudem. V průběhu soudního řízení tuto způsobilost neztratil.

[18] Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování zaměřené na skutečnost, zda v roce 2001 stěžovatel vznikl jako nový subjekt práva nebo zda došlo ke změně stávajícího subjektu práva (sekce Za ekologicky čistou dopravu). Tato otázka je totiž pro zjištění podmínky řízení (právní existence stěžovatele v okamžiku zahájení řízení před soudem v roce 2009) bez významu. Ať již by byla správná teze o vzniku stěžovatele v roce 2001, nebo o změně právního subjektu existujícího již dříve, v každém případě by z důkazů cit. v bodech [13] a [14] nepochybně plynulo, že stěžovatel měl právní subjektivitu nejpozději v dubnu 2001.

III.
Včasnost doplnění kasační stížnosti

[19] Dle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost obsahovat mj. důvody. V případě vad kasační stížnosti se postupuje obdobně dle § 37 s. ř. s. Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit důvody kasační stížnosti. Lhůtu lze na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Ve výzvě musí být stěžovatel poučen o následcích nedoplnění kasační stížnosti (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

[20] Platí tedy, že pokud byla podána kasační stížnost, která neobsahuje žádné důvody, lze je doplnit pouze ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy k odstranění vad, ledaže by byla tato lhůta za zákonem stanovených podmínek prodloužena [nález sp. zn. I. ÚS 138/06 ze dne 10. 8. 2006 (N 152/42 SbNU 237), všechna rozhodnutí ÚS jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx]. Pouze v takovém případě se uplatní zásada koncentrace řízení [nález sp. zn. I. ÚS 390/05 ze dne 31. 1. 2006 (N 27/40 SbNU 219), též nález sp. zn. II. ÚS 136/06 ze dne 14. 3. 2007 (N 50/44 SbNU 635)]. Pokud stěžovatel uvede důvody kasační stížnosti, čímž odstraní její vady, až po marném uplynutím této lhůty, aniž by předem požádal o její prodloužení, nelze k tomuto podání přihlédnout (viz usnesení NSS ze dne 27. 9. 2007, čj. 7 As 14/2007 – 99, dále usnesení ze dne 28. 4. 2009, čj. 2 As 28/2009 – 28, nebo usnesení ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 Afs 37/2010 – 279).

[21] Nejvyšší správní soud se proto musel v prvé řadě zabývat otázkou, kdy bylo zástupci stěžovatele doručeno usnesení městského soudu čj. 10 Ca 302/2009 – 102, jímž byl vyzván k doplnění kasační stížnosti. Soud ve spise ověřil, že na doručence k zásilce obsahující usnesení městského soudu jsou uvedeny všechny náležitosti požadované § 50g odst. 1 a 5 o. s. ř., který se použije i pro soudní řízení správní (§ 64 s. ř. s.). Dle § 50f odst. 3 o. s. ř. je doručenka veřejnou listinou. Není-li prokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé. Opak je povinen prokázat pomocí důkazních prostředků ten, kdo ho tvrdí (srov. k tomu obecně nález sp. zn. III. ÚS 2012/08 ze dne 3. 9. 2009 nebo nález sp. zn. II. ÚS 264/09 ze dne 27. 8. 2009; v judikatuře NS pak usnesení ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 658/2008, publ. pod č. 67/2010 Sb. NS). Situací odlišnou od nyní řešené kauzy bude naopak rozpor v doručovacích údajích na samotné doručence. Pak zpravidla nebude možno toliko na podkladě doručenky spolehlivě určit datum, kdy byla předmětná zásilka odevzdána jejímu adresátovi (srov. k tomu nález sp. zn. II. ÚS 2386/09 ze dne 16. 3. 2010).

[22] Nejvyšší správní soud proto vyšel při svých úvahách z vyvratitelné domněnky, že usnesení čj. 10 Ca 302/2009 – 102 bylo stěžovateli doručeno dne 26. 8. 2010, což je údaj uvedený na doručence. Stěžovatel ve svém vyjádření ze dne 1. 3. 2011 uvádí, že písemnost byla doručena advokátní kanceláři až dne 30. 8. 2010, a to nikoli formou vhození do schránky, ale formou jeho osobního předání administrativní pracovnici advokátní kanceláře paní J. A. A. Stěžovatel doplnil, že paní A. A. měla ve dnech 26. a 27. 8. 2010 dovolenou.

[23] Stěžovatel unesl břemeno tvrzení ohledně zpochybnění data doručení usnesení čj. 10 Ca 302/2009 – 102. Vedle břemene tvrzení jej však tíží rovněž břemeno důkazní. Stěžovatel proto navrhl jako důkaz „čestné prohlášení“ paní A. A., v němž je vyjádřeno její stanovisko k věci. Nejvyšší správní soud neprovedl tento listinný důkaz, neboť by tím

obcházel pravidla upravující dokazování. Svědectví třetí osoby zásadně nelze podat formou listinného prohlášení, jestliže je možné provést výslech svědka.

[24] Nejvyšší správní soud proto namísto „čestného prohlášení“ provedl při jednání výslech svědkyně J. A. A. Výpovědí svědkyně se nepodařilo stěžovateli unést břemeno důkazní, kterým by mohl vyvrátit právní domněnku svědčící pravdivosti údajů na doručence. Soud vzal za nepochybné, že svědkyně ve dnech 26. 8. 2010 a 27. 8. 2010 čerpala dovolenou, nebyla přítomna na pracovišti, a poštu v těchto dnech tedy osobně nepřebírala. V klíčové části však výpověď svědkyně zůstala ve zcela obecné rovině, v rovině domněnek, předpokladů a spekulací. Skutečnost, že v oněch dnech nepřišla advokátní kanceláři zástupce stěžovatele podle knihy doručené pošty žádná pošta (viz bod [28] níže), vysvětlovala svědkyně tím, že 25. 8. 2010 při přebírání pošty poštovní doručovatelku upozornila, že v advokátní kanceláři v obou následujících dnech nebude nikdo, kdo by mohl poštu přebírat. Bylo jí prý proto poštovní doručovatelkou navrhnuto, že veškerou poštu jí donese v pondělí 30. 8. 2010. Svědkyně si „myslí“, že poštovní schránka byla ráno dne 30. 8. 2010 prázdná: „*Nepamatuji si, že by 30. ráno ta písemnost byla ve schránce, ale je možné, že se mýlím*.“ Rozpor své výpovědi s údaji uvedenými na doručence a doručovací kartě se pokusila vysvětlit jen ničím nepodloženou spekulací: „*Předpokládám, že když ten dopis došel ve čtvrtek nebo v pátek a* [doručovatelka] *tu dodejku odeslala* [...] *nemůžu říct, že to vím, předpokládám, že si ho* [doručovatelka] *nechala někde na poště schovaný a donesla v pondělí do schránky, ale mě o tom nezpravila*.“

[25] Svědkyně navíc v průběhu výslechu připustila, že „obyčejnou“ poštu pro advokátní kancelář přebírá z poštovní schránky též sdružení Ekologický právní servis. Na dotaz soudu upřesnila, že „obyčejnou poštou“ myslí též „obálky se zeleným pruhem“, jak tomu bylo i v nynějším případě. Tím se nabídla i jiná možnost, proč byla poštovní schránka 30. 8. 2010 prázdná (samozřejmě vedle prostého omylu svědkyně ohledně toho, zda schránka vůbec prázdná byla).

[26] S výslechem administrativní pracovnice zástupce stěžovatele, plným dojmů a ničím nepodložených spekulací, velmi kontrastoval výslech svědkyně A. F. Ta v rozhodné době v místě pracovala jako poštovní doručovatelka. Svědkyně F. sice zdůraznila, že si již okolnosti doručování do poštovní schránky zástupce stěžovatele na sklonku srpna 2010 nevybavuje, současně ale upozornila, že jakákoliv dohoda o pozdržení doručování v důsledku nepřítomnosti adresáta musela mít písemný podklad. Soudu názorně ukázala, že zná veškeré povinnosti doručovatele pošty. Detailně vysvětlila údaje na doručence a zejména na doručovací kartě pošty. K dotazu osoby zúčastněné na řízení pak jednoznačně odmítla, že by kdy byla odevzdala doručovací kartu s údajem o doručení zásilky, aniž ji skutečně adresátovi doručila v souladu s poštovními podmínkami. Správnost údajů na doručence a v doručovací kartě (jejich vzájemný soulad) kontrolují každý den po návratu doručovatele z obchůzky pověření pracovníci České pošty, s. p. Jinými slovy jednoznačně odmítla ničím nepodložený názor, který spekulativně vyslovila svědkyně A. A.

[27] Výpověď svědkyně F. se soudu jevila přesvědčivá. Svědkyně hovořila pouze o faktech, které si vskutku i po devíti měsících vybavuje, a současně odmítla spekulovat o skutečnostech, jimiž si nebyla jistá, nevybavovala si je. Její výpověď je v souladu i s daty

na doručovací kartě, z nichž opět jasně plyne, že usnesení městského soudu bylo právnímu zástupci stěžovatele doručeno dne 26. 8. 2010.

[28] Stěžovatel dále předložil kopii příslušné stránky z knihy doručené pošty a kopii usnesení doručeného do advokátní kanceláře, na němž je poznačeno datum doručení 30. 8. 2010. Nejvyšší správní soud k těmto listinám, které jako důkazy rovněž provedl, jen stručně uvádí, že se jedná o dokumenty soukromé povahy určené pro vnitřní potřebu advokátní kanceláře. Ty mohou být vytvářeny libovolně, třebas i v závislosti na omylu administrativního aparátu advokátní kanceláře, a proto nejsou s to zvrátit údaje uvedené na veřejné listině. V konfrontaci s formálně perfektní doručenkou tedy nemůže kniha doručené pošty advokátní kanceláře sama o sobě obstát. Z výslechu svědkyně A. A. se spíše jeví, že se sama dopustila při zápisu do knihy doručené pošty omylu. Jinými slovy, nepřesvědčivost svědkyně A. A. snižuje i průkaznost knihy doručené pošty, kterou tato svědkyně sama vyplňuje.

[29] Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke svému tvrzení, že usnesení městského soudu bylo doručeno zástupci stěžovatele až dne 30. 8. 2010.

[30] Nutno upozornit, že Nejvyšší správní soud dbal přísně na to, aby jeho rozhodnutí nebylo ve vztahu ke stěžovateli překvapivé a aby měl stěžovatel dostatečný prostor navrhnout soudu důkazy potřebné k prokázání jeho sporného tvrzení o datu doručení zásilky. Zdejší soud přitom vycházel z judikatury Ústavního soudu, podle které musí být v obdobných věcech vždy dán navrhovateli reálný prostor k tomu, aby mohl „*účinně uplatňovat námitky a argumenty, které by byly způsobilé ovlivnit rozhodování soudu*“ (nález sp. zn. II. ÚS 2386/09 cit. v bodě [21] shora).

[31] Prostředkem, který by byl způsobilý prokázat způsob a datum předání zásilky doručovatelem, je např. obálka, v níž byla písemnost doručována. Na zadní straně obálky se zeleným pruhem typu III. musí totiž doručující orgán zaškrtnout, že byla zásilka vložena do schránky, a uvést den, kdy se tak stalo. Dále musí připojit datum, kdy bylo toto prohlášení učiněno, jméno a příjmení doručovatele, podpis a otisk razítka. V případě, že byla zásilka doručena předáním oprávněnému příjemci, zůstává zadní část obálky nevyplněná. Právě tyto údaje na zadní straně obálky, resp. jejich absence, by mohly vést ke zpochybnění údajů na doručence. Tento důkazní prostředek však stěžovatel soudu nepředložil, resp. u jednání jeho zástupce uvedl, že obálku již nemá. Svědkyně A. A., administrativní pracovnice advokátní kanceláře, přitom při jednání uvedla, že je obvyklou praxí, že po otevření obálky a prohlédnutí písemnosti písemnost opět uloží do obálky a obálku s písemností předá advokátovi.

[32] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že usnesení městského soudu, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti, bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 26. 8. 2010, jak je uvedeno na doručence. Lhůta stanovená v § 106 odst. 3 s. ř. s. k odstranění vad podání uplynula dne 27. 9. 2010, neboť 26. 9. 2010 byla neděle. Stěžovatel doplnil kasační stížnost o konkrétní námitky až dne 30. 9. 2010, aniž by předtím požádal o prodloužení lhůty. Jelikož bylo podání, jímž byly odstraněny vady kasační stížnosti, učiněno po marném uplynutí stanovené lhůty, nelze k němu z důvodu koncentrace řízení dle § 106 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout.

[33] Stěžovatel v závěrečné řeči pro případ, že se mu nepodaří prokázat doručení usnesení čj. 10 Ca 302/2009 – 102 až ke dni 30. 8. 2010, argumentoval tím, že pozdní doplnění kasační stížnosti není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti. Odkázal přitom na judikaturu NSS. K tomu lze jen stručně uvést následující. Usnesení NSS ze dne 25. 1. 2006, čj. 3 Ads 2/2006 – 202, kterého se stěžovatel dovolává, se vůbec netýká otázky včasnosti doplnění kasační stížnosti (která je řešena v této věci), ale otázky, jaké doplnění kasační stížnosti se považuje za řádné (zde závěr, podle něhož pouhá citace ustanovení soudního řádu správního nepředstavuje řádně uplatněné důvody kasační stížnosti; obdobně jiné stěžovatelem cit. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 102/2009 – 70 ve věci *TEMPLUM MERCIS*). Obdobně usnesení ze dne 27. 6. 20007, čj. 3 As 37/2007 – 96, se týká jiné otázky, totiž stěžovatele nezastoupeného advokátem, který (na rozdíl od stěžovatele) včas a řádně požádal o prodloužení lhůty o doplnění kasační stížnosti, ovšem kasační stížnost následně nedoplnil. Konečně stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2004, čj. 2 Azs 117/2004 – 54, podle něhož soud řízení o podání, které je vadné nebo neúplné, usnesením odmítne pouze tehdy, pokud jsou splněny všechny tři podmínky: nedoplnění či neopravení podání ve stanovené lhůtě, nemožnost pokračovat pro tento nedostatek v řízení a absence speciální úpravy v soudním řádu správním. Odůvodnění usnesení krajského soudu ve věci řešené pod sp. zn. 2 Azs 117/2004 neumožnilo zhodnotit, zda a jakým způsobem uvedený soud posoudil, zda je splněna i poslední podmínka aplikace § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. nemožnost pokračovat v řízení pro nedostatek spočívající v nedoplnění podání ve lhůtě stanovené soudem. V daném případě se přitom nejednalo o žalobu, která by na prvý pohled neobsahovala žádný žalobní důvod. Nejvyšší správní soud musí vyjádřit překvapení, že právní zástupce stěžovatele jakožto právní profesionál srovnává svou pozici se žadateli o mezinárodní ochranu (azyl), kteří komunikují se soudy ve své mateřštině. Co se týče relevantní judikatury NSS a ÚS, lze stěžovatele jen stručně odkázat na tu uváděnou v bodě [20] shora.

[34] V dané věci tedy stěžovatel včas podal ve lhůtě dvou týdnů neodůvodněnou kasační stížnost, a to dne 13. 8. 2010. Městský soud jej řádně vyzval usnesením k doplnění kasační stížnosti; toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 26. 8. 2010. Zástupce stěžovatele měl celý jeden měsíc na doplnění kasační stížnosti o důvody, resp. na prosté sepsání žádosti o prodloužení lhůty (§ 106 odst. 3 in fine s. ř. s.). Zástupce stěžovatele namísto tohoto postupu *lege artis* podal doplnění kasační stížnosti emailem dne 30. 9. 2010 v 18:07, tedy „na poslední chvíli“ v den, o kterém se mylně domníval, že mu uběhne lhůta pro doplnění kasační stížnosti. Právní následky tohoto pochybení jdou samozřejmě na vrub zástupce a jeho klienta, tedy stěžovatele.

IV.
Závěr

[35] V řízení o kasační stížnosti nelze pokračovat, neboť stěžovatel řádně a včas neuvedl jedinou kasační námitku, jíž by se měl soud zabývat. Tuto procesní situaci nelze řešit jiným způsobem než odmítnutím kasační stížnosti dle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. O tomto procesním následku spojeném s neuposlechnutím výzvy k odstranění vad kasační stížnosti byl stěžovatel řádně poučen usnesením městského soudu čj. 10 Ca 302/2009 – 102.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož byla kasační stížnosti odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

[37] Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu